

خبر

سفری که بعد از ۱۶ سال انجام شد

بازتاب سفر رئیس‌جمهوری ایران به سریلانکا

ایرنا: آیت‌الله ابراهیم رئیسی پنجم اردیبهشت ماه به دعوت رسمی رانیل ویکرمسیینگه رئیس‌جمهور سریلانکا به این کشور سفر کرد. این سفر اولین سفر یک رئیس‌جمهور از ایران به کلمبو پس از ۱۶ سال است. در این سفر پروژه چندمنظوره سد و نیروگاه «وِماوایا» سریلانکا که مراحل طراحی و ساخت آن توسط شرکت‌های ایرانی انجام شده است، به عنوان یکی از بزرگ‌ترین پروژه‌های حوزه صادرات خدمات فنی-مهندسی کشور در زمینه‌های سدسازی، انتقال آب و تولید برق با حضور رؤسای جمهور دو کشور افتتاح شد و به بهره‌برداری رسید. رسانه‌های مختلف آسیایی و جهانی با اشاره به وضعیت سیاسی و اقتصادی دو کشور به بازتاب این سفر پرداختند. شبکه خبری هند و آسیا که یک رسانه تحلیلی هندی است در گزارشی نوشت: در بحبوحه تنش در خاورمیانه، ابراهیم رئیسی رئیس‌جمهور ایران پس از سفر سره‌روزه خود به پاکستان وارد سریلانکا شد. این رسانه با اشاره به اهمیت این سفر اضافه کرد: نیهال دادلوا، سخنگوی پلیس و معاون بازرس کل کلمبو گفت: نیروهای امنیتی بیشتری از ارتش، نیروی دریایی، نیروی هوایی و نیروی نخبگان و نیروی ویژه پلیس برای تأمین امنیت بیشتر برای مقامات بازدیدکننده از سریلانکا مستقر شده‌اند. شبکه خبری هند و آسیا نوشت: روابط تاریخی میان سریلانکا و ایران به قرن‌ها قبل برمی‌گردد و تعاملات بین دو ملت بیشتر در تنگه هرمز متمرکز بوده است. روابط رسمی دیپلماتیک به طور رسمی در سال ۱۹۶۲ برقرار شد و ایران در سال ۱۹۷۵ سفارت خود را در کلمبو تأسیس کرد. در حالی که سریلانکا در ژانویه ۱۹۹۰ سفارت خود را در تهران تأسیس کرد. ایران کمک‌های توسعه‌ای را با وام‌های با تمرکز بر تقویت زیرساخت‌ها، آبیاری و بخش‌های برق به سریلانکا ارائه کرده است. سریلانکا تاکنون بیش از ۱۹ میلیون دلار به ایران بازپرداخت کرده و مبلغ ناخالصی قابل پرداخت باقی‌مانده در حدود ۲۵ میلیون دلار است. هر دو کشور اعضای فعال سازمان‌های بین‌المللی و منطقه‌ای مختلف از جمله مجمع گفت‌وگوی همکاری آسیایی (ACD)، جنبش غیرمتعهدها (NAM) و انجمن کشورهای حاشیه اقیانوس هند (IORA) هستند. این رسانه اضافه کرد: سریلانکا برای تسهیل روابط گردشگری که بسیار مورد نیاز ایران است، پروازهای ماهان‌ایر بین دو کشور را تأیید کرده است. ایران در سال ۲۰۲۲، ۲۷ رتبه را در میان کشورهایی که بیشترین ورود گردشگر بین‌المللی در سریلانکا را داشتند، کسب کرد. تا ژوئن ۲۰۲۳، سریلانکا پذیرای حدود شش هزار گردشگر ایرانی بود. خبرگزاری فرانسه نیز در گزارشی با اشاره به پایان سفر رئیس‌جمهوری ایران به پاکستان نوشت: رئیس‌ی صبح چهارشنبه وارد فرودگاهی در جنوب سریلانکا شد تا پروژه ۵۱۴ میلیون دلاری آبیاری و برق‌ای اوماوایا (Uma Oya) را افتتاح کند. به گفته دولت سریلانکا، این پروژه قرار بود در مارس ۲۰۱۴ (اسفند ۱۳۹۳) راه‌اندازی شود، اما تحریم‌ها علیه جمهوری اسلامی باعث شد این پروژه به یک دهه تأخیر به بهره‌برداری برسد. این سد دومخزنی، برای آبیاری چهار هزار و ۵۰۰ هکتار زمین جدید برنامه‌ریزی شده است، در حالی که ژئرانواریهای سدهای آبی ظرفیت ۱۲۰ مگاوات تولید برق را هم دارند. سریلانکا در حال حاضر ۲۱۵ میلیون دلار بدهی نفت ایران را با صادرات چای بازپرداخت می‌کند. تنها پالایشگاه نفت این کشور توسط ایران در سال ۱۹۶۹ ساخته شده است. رسانه اکسپرس تربیون پاکستان نوشت: ابراهیم رئیسی، رئیس‌جمهوری ایران روز چهارشنبه در جریان سفر کوتاهی به کشور جزیره‌ای سریلانکا که اولین سفر یک رئیس‌جمهور ایران در ۱۶ سال گذشته است، گفت: ایران آماده تقویت روابط با سریلانکا و سایر کشورهای آسیایی است. دو کشور در سطح پنج پیمان یا یادداشت‌فاهم را امضا می‌کنند، این دومین دور مذاکرات در این مسیر سران از آوریل ۲۰۰۸ است که توسط محمود احمدی‌نژاد، رئیس‌جمهور وقت ایران انجام شد. این رسانه پاکستانی نوشت: رئیسی با افتتاح یک پروژه برقایی به ارزش ۵۱۴ میلیون دلار، متعهد شده از پروژه‌های توسعه‌ای در جزیره اقیانوس هند با ارائه خدمات فنی و مهندسی حمایت کند.

یادداشت

محیط زیست به‌منایه تمام‌دولت

حاصل اشراف‌اندلشن به موضوع و سکوت در دولت و زینت‌المجالس بودن در جلسات هیئت دولت همین سرزمین ثروتمند تکیده‌ای است که در آن زندگی می‌کنیم که شرح آن نه در این مختصر می‌گنجد و نه باعث امیدواری به آینده می‌شود. اینک نیز دولت نباید بگوید که دیر شده است و رئیس سازمان محیط زیست هم نباید خود را محدود کند. مسئولیت آینده سرزمین ایران برعهده اوست. اگر می‌تواند فریادی در دولت باشد و به سراسر مشرب محیط زیست را نقد کند:
و مانع شود از اینکه افرادی که سیاست‌های ضد محیط زیست دارند، بر صندلی بنشینند؛ والا جلوس بر کرسی ریاست و شاهدبودن بر تخریب محیط زیست از هر فردی برمی‌آید و نیاز به مدرک دکتر و مهندسی و مشابه نیست. شاید بسیار دیر شده باشد؛ ولی براساس اصل «هر وقت ماهی را از آب بگیرند، تازه است» دولت می‌تواند این بار سازمان محیط زیست را از زینت‌المجالس بودن خارج کند و به رئیس آن فرصت و اختیار برخورد با مسائل ضد زیست‌محیطی را عملاً تفویض کند و رئیس سازمان محیط زیست هم بر این باور باشد که بر وظایف خود با قدرت علمی و جسارت بیانی و پیگیری مستمر پافشاری کند و در دولت خفض جناح نفرماید و به‌اصطلاح نان به کسی قرض ندهد و رئیس‌جمهور هم از او پشتیبانی کامل کند و چنین نباشد که در هر موضوعی حقیقت را فدای مصلحت کنند؛ زیرا بالاترین مصلحت در این زمینه حقیقت حفظ ایران و سرزمین چهار فصل و متنوع و زیبای آن است و البته در این شرایط این کاری سترگ است و جبران موقعیت‌های از‌دست‌رفته دولت‌های گذشته و تصحیح ندانم‌کاری‌ها و سهل‌انگاری‌های آنان است. همچنان که نادرقلی افشار در تلاش و رنجی ۱۲ساله وحدت‌آفرین ایران شد، با چنین کار سترگی نام این دولت در تاریخ به‌عنوان احیایر سرزمین در حال زوال ایران ماندگار خواهد شد.

وظیفه خطیر نهادهای مردمی حافظ میراث شهرها

سازمان میراث باید بودجه‌هایی را برای این اقدامات پایه از دولت و مجلس مطالبه کند. میراث ارزشمند ما ثروتی است که می‌تواند پایه‌ای برای توسعه اقتصادی بدون نفت در ایران باشد. و ما واقعاً برای این کار آماده نیستیم و تلاش زیادی نکرده‌ایم؛ اگرچه بیش از ۲۰ سال است که مردم ما به اهمیت بافت‌های قدیمی پی برده‌اند و متخصصان توانسته‌اند با طرح کمی‌هایی مختلف جلوی بسیاری از اقدامات نادرست در همه حوزه‌ها را بگیرند. اگر تاکنون بزرگان میراث مانند مرحوم باقر آیت‌الله‌زاده شیرازی در رأس این نهادها بوده‌اند، اکنون نوبت همه علاقه‌مندان به میراث است که برای گشایش این نهاد‌های مهم و تخصصی وارد صحنه شوند. این نهادها در جایگاه غیردولتی، حتی به‌راحتی می‌توانند عملکرد دولتی‌ها و شهرداری‌ها در حوزه محوطه‌ها و بناها یا موزه‌ها را نقد کنند. اگر در دهه ۶۰ این نهادها هنوز در کشور جا نیفتاده بود، اکنون دیگر قریب به ۲۰ سالی هست که مستقل شده‌اند و می‌توانند با سرمایه‌گذاری و مشارکت با اشخاص حقیقی و حقوقی حوزه میراث و گردشگری را هدایت و متحول کنند. در خلال بحث‌ها سؤال‌هایی هم مطرح شد: اینکه چرا در ساختمان زیبا و تاریخی ایکوموس به روی اعضا و مردم علاقه‌مند باز نمی‌شود؟ چرا محیطی گرم و پذیرا، مثلاً کافه، در فضای باز آن درست نمی‌کنند تا علاقه‌مندان جوان و تحصیل‌کرده را جلب و به فعالیت با استفاده از کتابخانه تشویق کنند؟ این نوع خدمات حتی می‌توانند از سویی غیر ارائه شوند. چرا ایکوموس روحیه نقد و مطالبه‌گر ندارد و وقتی بنایی تخریب می‌شود، اعتراض یا بیانیه صادر نمی‌کند؟

آلبه ازصفحه اول

www.sharghdaily.com

گزارشی از طرح اصلاح یارانه دارو و مشکلات عرضه در بازار که متقاضیان را با مشکل مواجه کرده است

شکست دارو یار؟

مهفام سلیمان بیگی

در هفته‌های پایانی سال ۱۴۰۲، کمبود دارو دوباره خبرساز شد و کار به جایی رسید که بیماران دیگر به جای هفت‌سین و آجیل شب عید به دنبال انسولین، وارفارین، داروهای بیوندی و… بودند. در واکنش به این مسئله، صدای محمدباقر قالیباف، رئیس مجلس بلند شد. این هفته حسینعلی حاجی‌دلیگانی، از اعضای کمیسیون برنامه و بودجه مجلس، در جریان رسیدگی به گزارش کمیسیون بهداشت درباره کمبود و گرانی دارو و تجهیزات مصرفی پزشکی، به ماده ۲۳۴ قانون آیین‌نامه داخلی مجلس اشاره کرده و گفته که موضوع چهار مرتبه در جلسه نظارتی مجلس مورد بررسی قرار گرفته، اما هنوز مشکل مردم در حوزه کمبود و گرانی دارو حل نشده است. آخرین جلسه نظارتی در این زمینه در ۱۹ دی‌ماه ۱۴۰۲ بوده که رئیس مجلس به وزارت بهداشت، سازمان برنامه و بودجه و بانک

تأخیر محرز بانک مرکزی

در همین راستا، محمدباقر قالیباف، رئیس مجلس، روز سه‌شنبه در جلسه علنی مجلس شورای اسلامی در پاسخ به تذکر حاجی‌دلیگانی درباره گزارش کمیسیون بهداشت و درمان درباره کمبود دارو، به‌صراحت اعلام کرد: «تأخیر بانک مرکزی در تأمین ارز دارو محرز است». او گفت علاوه بر جلسات صحن علنی مجلس برای بررسی علل کمبود دارو، جلسات جداگانه‌ای با بانک مرکزی و وزارت بهداشت و درمان نیز داشته است و بانک مرکزی، سازمان برنامه و بودجه و وزارت بهداشت و درمان همه درباره دارو مسئولیت دارند. قالیباف افزود: «بانک مرکزی برای اختصاص ارز دارو در اواخر بهار و ابتدای تابستان اشکالاتی داشت که باعث ایجاد مشکلاتی در توزیع دارو شد، منتها در پایان سال گذشته توانست به تعهدات خود عمل کند».

ادعای رشد ۲۶درصدی تخصیص ارز

درحالی‌که به نظر می‌رسد مجلس شورای اسلامی، بیشتر بانک مرکزی را در ماجرای کمبود و گرانی دارو مقصر می‌داند، گزارش بانک مرکزی ادعا می‌کند با تأمین بیش از ۴۰۳ میلیارد دلار در سال ۱۴۰۲، تأمین ارز دارو و تجهیزات پزشکی توسط بانک مرکزی در این سال نسبت به سال گذشته آن (۱۴۰۱) رشدی ۲۶درصدی داشته است. همچنین تأمین ارز کالاهای اساسی و دارو در ۳۴ رز اول ابتدای سال ۱۴۰۳ از مرز ۶۳۶ میلیون دلار گذشته است.
ناگفته نماند گزارش بانک مرکزی در حالی خبر از بهبود اوضاع ارزی حوزه دارو می‌دهد که در سال گذشته علاوه بر مجلس، افراد و نهادهای دیگری هم از مشکلات تخصیص ارز توسط بانک مرکزی روایت کرده‌اند. برای مثال، مدیرعامل انجمن تالاسمی ایران در مصاحبه‌ای که ۲۹ آذر در خبرگزاری فارس منتشر شده، از تعلل چهارماهه بانک مرکزی در زمینه تخصیص ارز مورد نیاز داروهای بیماران تالاسمی خبر داده است؛ تعللی که به قول او می‌تواند تلفات انسانی تالاسمی را در کشور شدیداً افزایش دهد. مدیرعامل انجمن تالاسمی ایران در این گفت‌وگو توضیح داده است: «بیش از چهار ماه است که بانک مرکزی در زمینه تخصیص ارز مورد نیاز داروهای بیماران تالاسمی ایران اقدام لازم را به عمل نیاورده است و با کارهای غیرموثر، باعث قطع زنجیره دسترسی بیماران تالاسمی ایران در چهار ماه گذشته به داروها شده‌اند. این تأخیر چندماهه در زمان تحویل داروها باعث می‌شود عملاً هیچ داروی مشابهی

برای مصرف در دسترس جامعه تالاسمی ایران قرار نگیرد و می‌تواند تلفات انسانی در بیماران تالاسمی ایران را به‌شدت افزایش دهد و موجبات مرگ بیماران و وخامت اوضاع جسمی در عزیزان تالاسمی به‌خصوص در مناطق محروم کشور را فراهم کند». علاوه بر او، محمد پیکانیو، مدیرکل امور دارو و مواد تحت کنترل سازمان غذا و دارو نیز درباره مشکلات تأمین ارز در بانک مرکزی با خبرگزاری آنا گفت‌وگویی داشته است. او گفته: «طبق اعلام سامانه بررسی سازمان غذا و دارو، میزان کمبودهای دارویی در کشور در آذر ۹۹ قلم گزارش شده است. اما رفع این کمبودها تنها در حوزه اختیارات سازمان غذا و دارو نیست. مثلاً تعداد ۳۱ قلم از این کمبودها به تأمین ارز EIH بازمی‌گردد و باید ارز اروپا در اختیار حوزه قرار قرار گیرد که این‌ها داروها را تأمین کرد. بانک مرکزی برای جبران این موضوع در حال پافشاری است و هفته گذشته ۲۰ میلیون دلار جهت این اقلام اختصاص یافت. اما با توجه به اینکه تأمین این موارد با کندی‌هایی مواجه می‌شود و درخواست‌های ما با تأخیر برطرف می‌شود، طبیعتاً داروی مربوطه هم دچار کمبود می‌شود و سازمان غذا و دارو نیز خود دستگاه چاپ ارز نیست که بتواند تأمین‌کننده ارز باشد».

دارو یار، بلای جان و جیب بیمار

با تمام اینها، شواهد و گزارش‌های سال گذشته می‌گوید تنها مقصر کمبود و گرانی دارو در سال گذشته، بانک مرکزی نبوده است. نمی‌توان از مشکلات صنعت دارو در سال ۱۴۰۲ گفت و اسمی از «دارو یار» نبرد. همه چیز از آنجا شروع شد که دولت در سال ۱۴۰۱ اعلام کرد ارز مواد اولیه را که بر پایه چهارهزار ۲۰۰ تومان بود، به ۲۴هزار ۵۰۰ می‌رساند که البته مدتی بعد به ۲۸هزار ۵۰۰ رسید. گفته می‌شد که با این اتفاق، قیمت داروها نیز بالاتر می‌رود و داروهای وارداتی که ارز می‌گیرند، به شش برابر قیمت می‌رسند و داروهای تولیدی نیز تقریباً دو و نیم برابر گران‌تر می‌شوند. این یعنی ارزش بازار تقریباً سه برابر می‌شود. همین اتفاق هم افتاد و از آن تاریخ تا پایان سال ۲۰۲ بازار تقریباً سه برابر شد. بنابراین دولت اعلام کرد که برای حمایت از مردم، مبلغ مابه‌التفاوتی را که شرکت‌ها باید پرداخت کنند، بر عهده می‌گیرد و به بیمه‌ها پرداخت می‌کند. این طرح، دارو یار نام گرفت. درواقع دولت برای پیشگیری از افزایش هزینه‌ها، این طرح را استارت زد. با وجود اینکه قرار بود طرح دارو یار کمک شایانی به سرعت تأمین دارو در کشور داشته باشد، اما عملاً برعکس آن اتفاق افتاد؛ چراکه با وجود توافق‌های زیاد برای تحقق اجرائی طرح دارو یار، سازمان برنامه و بودجه مابه‌التفاوت نرخ ارز ترجیحی (چهارهزار ۲۰۰ تومانی) با نرخ سامانه نیما را که برابر مبلغ ۴۹۱،۱۳۸ میلیارد ریال در سال ۱۴۰۱ و

مرکزی فرصتی دوماهه برای اصلاح وضعیت داد. این نماینده در ادامه با اشاره به دو اتفاقی که قرار بود در حوزه دارو رخ دهد، توضیح داده است: بنابر بود ۷۰ درصد هزینه دارو را بیمه‌ها و ۳۰ درصد آن را مردم پرداخت کنند، اما در حال حاضر این هزینه بین بیمه و مردم نصف شده است. از سوی دیگر بیش از وزارت بهداشت، سازمان برنامه و بودجه و بانک مرکزی مسئول این قضیه بودند؛ به نحوی که بانک مرکزی باید به‌موقع منابع ارزی را تأمین می‌کرد که این اتفاق صورت نگرفت. همچنین به گفته این عضو کمیسیون برنامه و بودجه مجلس، هم سازمان برنامه و بودجه تاکنون ۷۰ هزار میلیارد تومان طلب داروسازان و داروفروشان را نداده و هم سازمان تأمین اجتماعی هزینه‌های دانشگاه‌های علوم پزشکی را پرداخت نکرده است.

مبلغ ۲۴۸،۷۱۵ میلیارد ریال در سال ۱۴۰۲ بود، به بانک مرکزی پرداخت نکرده که باعث افزایش بدهی دولت به بانک مرکزی و در پی آن عدم تخصیص منظم ارز و تأمین نقدینگی مورد نیاز صنعت دارو با استفاده از تسهیلات سرمایه در گردش شده است. برای نمونه، با استناد به اطلاعات موجود در سامانه تجارت در سه‌ماهه ابتدایی سال ۱۴۰۲، تخصیص و تأمین ارز صرفاً به مبلغ حدود ۷۰ میلیون دلار بوده که زمینه‌ساز کمبودهای دارویی در ماه‌های بعدی بوده است. نتیجه این شده که طبق گزارش این هفته کمیسیون بهداشت و درمان مجلس، هم‌اکنون و پس از اجرای این طرح، هزینه تهیه دارو برای بیماران بیش از ۱۱۰ درصد افزایش وزنی داشته است. همچنین در حداقل ۱۶ درصد از مجموعه اقلام دارویی مشمول طرح دارو یار، پوشش افزایش قیمت ناشی از مابه‌التفاوت ارزی انجام نشده و در نتیجه این افزایش قیمت به جیب بیماران تحمیل شده است. همچنین بر اساس این گزارش، ۱۵۰ قلم داروی پرمصرف با کمبود و محدودیت جدی مواجه بوده که وضعیت کمبود ۶۵ قلم دارو حاد است. با توجه به نبود برنامه‌ریزی دقیق در سازمان غذا و دارو، اکنون مواد اولیه ۵۳ قلم دارو و موجودی نهایی ۶۸ قلم از داروهای ساخته‌شده به یک ماه نمی‌رسد.

دومینوی سرمایه در گردش

محمود نجفی‌عرب، رئیس اتاق بازرگانی تهران، در گفت‌وگو با «شرق»، علت تناقض اطلاعات مجلس و بانک مرکزی و گرهِ دارو یار را توضیح داده و هشدار می‌دهد اگر دومینوی سرمایه در گردش صنعت متوقف نشود، وضع دارو از این هم بدتر خواهد شد. او می‌گوید: «مشکلات حوزه دارو، ناشی از چند بخش است، یعنی داستان فقط در تخصیص ارز خلاصه نمی‌شود. یکی از بزرگ‌ترین مشکلات حوزه دارو، طرح دارو یار است و عدد آن در بودجه که از ابتدا همه می‌دانستند کافی نیست؛ چون ارز چهارهزار ۲۰۰ تومانی تبدیل به ۲۸ هزار و ۵۰۰ تومانی و حتی بیشتر شد. درواقع ماجرا را باید از دو طرف دید؛ از یک سو بانک مرکزی در سال ۱۴۰۲ سعی کرد برای کنترل حجم نقدینگی و تورم، بانک‌ها را به دلیل ناترازی‌هایشان با محدودیت‌هایی در تسهیلات‌دهی مواجه کند. از این‌رو شرکت‌های دارویی نتوانستند برای سرمایه در گردش خود منابعی را که در سنوات گذشته از سیستم بانکی کشور تأمین می‌کردند، در اختیار داشته باشند. از سوی دیگر، منابع جدیدی را هم برای سرمایه در گردش شرکت‌های پخش، تولیدی و وارداتی تخصیص نداد. بنابراین شرکت‌ها حتی در زمانی که به آنان ارز تخصیص داده می‌شد، نمی‌توانستند منابع ریالی آن را تأمین کنند. با این حساب، ممکن است حرف بانک مرکزی درباره افزایش تخصیص ارز کاملاً درست باشد، اما باید این را در نظر گرفت که چه مقدار از این تخصیص‌ها به تأمین انجامیده است؟». او ادامه می‌دهد: در همین وضع، به علت مشکلات بیمه‌ها، داروخانه‌ها هم نتوانستند به‌موقع با شرکت‌ها تسویه‌حساب کنند. حتی بخش‌های دولتی مثل بیمارستان‌های دولتی هم نتوانستند بدهی‌شان به شرکت‌ها را بدهند؛ چراکه خودشان هم به علت طرح دارو یار دیگر مشکل منبع جاری‌شان بودند. در نتیجه، برگشت منابع برای شرکت‌های دارویی ناممکن شد و از هر طرف برای تأمین سرمایه در گردش خود تحت فشار قرار گرفتند. نجفی‌عرب ادامه می‌دهد: «دکتر عبیدی‌زاده چندین پیش در جلسهای به‌صراحت اعلام کرد که دوره بازگشت منابع‌شان به بالای ۳۶۰ روز رسیده است؛ یعنی دارو را فروخته‌اند اما حتی طی ۳۶۰ روز هم نتوانسته‌اند منابع‌شان را از سیستم به‌ویژه از بخش دولتی بازپس بگیرند. اکنون بیشتر بیمارستان‌های دولتی به شرکت‌های پخش بدهی‌های بلندمدت دارند. شرکت‌های پخش هم پولی نداشتند به تولیدی‌ها بدهند و چک‌هایشان برگشت خورد. این دومینویی شد که از مسیر تأمین سرمایه در گردش اتفاق افتاد. با این حساب، هم مجلس درست می‌گوید و هم بانک مرکزی؛ اما حلقه گمشده این ماجرا از سوی دو طرف این است که عمدتاً بحث تأمین سرمایه در گردش، عامل اصلی کمبود برخی از داروها بوده است». به باور رئیس اتاق بازرگانی تهران، مشکل اساسی ما در حوزه دارو، تجهیزات پزشکی و اساساً کالاهای سلامت این است که از ابتدای چرخه، یعنی در طرح دارو یار، کسری وجود داشته است. وزارت بهداشت برای طرح درخواست ۱۰۰ تا ۱۲۰ همت داشته، ولی در نهایت ۷۰ تا ۷۷ همت تصویب شد و در عمل حالا تأمین همین مقدار هم با مشکل مواجه شده و وضع فعلی را ایجاد کرده است. او در نهایت تأکید می‌کند که اگر به این مسئله رسیدگی نشود، اوضاع ناچورت‌از آنچه امروز هست می‌شود. پیش از نجفی‌عرب، محمد عبده‌زاده، رئیس سندیکای صاحبان صنایع داروهای انسانی ایران نیز کسری بودجه طرح دارو یار در ۱۴۰۲، واقعی نبودن پیش‌بینی بودجه سال آتی طرح، بدهکاری دانشگاه‌ها و بیمارستان‌های دولتی، معضلات بازپرداخت مابه‌التفاوت نرخ ارز برای بنگاه‌ها، بی‌نظمی در پرداخت بیمه‌ها، دستورالعمل‌های متعدد بانک مرکزی، عدم تمدید حد اعتباری و تسهیلات، مشکلات اساسنامه سازمان غذا و دارو، تغییرات مکرر در شرکت‌های دولتی و نیمه‌دولتی و تأثیر آن‌ها بر حوزه دارو، تقسیم سودهای غیرواقعی و… را مشکلات جدی حوزه دارو خوانده و حتی گفته بود برای اینکه بتوانیم نقدینگی را جبران کنیم و دارو درست بیمار دهیم، مجبور شده‌ایم به بانک‌ها التماس کنیم به ما وام بدهند.

حتی در زمانی که به آنان ارز تخصیص داده می‌شد، نمی‌توانستند منابع ریالی آن را تأمین کنند. با این حساب، ممکن است حرف بانک مرکزی درباره افزایش تخصیص ارز کاملاً درست باشد، اما باید این را در نظر گرفت که چه مقدار از این تخصیص‌ها به تأمین انجامیده است؟». او ادامه می‌دهد: در همین وضع، به علت مشکلات بیمه‌ها، داروخانه‌ها هم نتوانستند به‌موقع با شرکت‌ها تسویه‌حساب کنند. حتی بخش‌های دولتی مثل بیمارستان‌های دولتی هم نتوانستند بدهی‌شان به شرکت‌ها را بدهند؛ چراکه خودشان هم به علت طرح دارو یار دیگر مشکل منبع جاری‌شان بودند. در نتیجه، برگشت منابع برای شرکت‌های دارویی ناممکن شد و از هر طرف برای تأمین سرمایه در گردش خود تحت فشار قرار گرفتند. نجفی‌عرب ادامه می‌دهد: «دکتر عبیدی‌زاده چندین پیش در جلسهای به‌صراحت اعلام کرد که دوره بازگشت منابع‌شان به بالای ۳۶۰ روز رسیده است؛ یعنی دارو را فروخته‌اند اما حتی طی ۳۶۰ روز هم نتوانسته‌اند منابع‌شان را از سیستم به‌ویژه از بخش دولتی بازپس بگیرند. اکنون بیشتر بیمارستان‌های دولتی به شرکت‌های پخش بدهی‌های بلندمدت دارند. شرکت‌های پخش هم پولی نداشتند به تولیدی‌ها بدهند و چک‌هایشان برگشت خورد. این دومینویی شد که از مسیر تأمین سرمایه در گردش اتفاق افتاد. با این حساب، هم مجلس درست می‌گوید و هم بانک مرکزی؛ اما حلقه گمشده این ماجرا از سوی دو طرف این است که عمدتاً بحث تأمین سرمایه در گردش، عامل اصلی کمبود برخی از داروها بوده است». به باور رئیس اتاق بازرگانی تهران، مشکل اساسی ما در حوزه دارو، تجهیزات پزشکی و اساساً کالاهای سلامت این است که از ابتدای چرخه، یعنی در طرح دارو یار، کسری وجود داشته است. وزارت بهداشت برای طرح درخواست ۱۰۰ تا ۱۲۰ همت داشته، ولی در نهایت ۷۰ تا ۷۷ همت تصویب شد و در عمل حالا تأمین همین مقدار هم با مشکل مواجه شده و وضع فعلی را ایجاد کرده است. او در نهایت تأکید می‌کند که اگر به این مسئله رسیدگی نشود، اوضاع ناچورت‌از آنچه امروز هست می‌شود. پیش از نجفی‌عرب، محمد عبده‌زاده، رئیس سندیکای صاحبان صنایع داروهای انسانی ایران نیز کسری بودجه طرح دارو یار در ۱۴۰۲، واقعی نبودن پیش‌بینی بودجه سال آتی طرح، بدهکاری دانشگاه‌ها و بیمارستان‌های دولتی، معضلات بازپرداخت مابه‌التفاوت نرخ ارز برای بنگاه‌ها، بی‌نظمی در پرداخت بیمه‌ها، دستورالعمل‌های متعدد بانک مرکزی، عدم تمدید حد اعتباری و تسهیلات، مشکلات اساسنامه سازمان غذا و دارو، تغییرات مکرر در شرکت‌های دولتی و نیمه‌دولتی و تأثیر آن‌ها بر حوزه دارو، تقسیم سودهای غیرواقعی و… را مشکلات جدی حوزه دارو خوانده و حتی گفته بود برای اینکه بتوانیم نقدینگی را جبران کنیم و دارو درست بیمار دهیم، مجبور شده‌ایم به بانک‌ها التماس کنیم به ما وام بدهند.

تازه‌ترین فروش بورسی سیاموتور مشخص شد:

فاو J6-460 در بورس کالا به فروش می‌رسد

عرضه کشنده تک محور FAW J6-460 در بورس کالا

محصول	کد	کد عرضه	قیمت پایه فروش (کارخانه (ریال)	ماليات و ارزش افزوده و ساير هزینه ها (براساس قيمت پایه فروش)	سود انصراف (سالانه)	چريمه ديرکرد (روزانه)	رنگ	مدل	سررسيد قرارداد سلف
کامیون کشنده تک محور FAW J6P-460	J6P-460	۷۸۱۷۹۷	۴۷.۷۸۰.۰۰۰.۰۰۰	بر اساس موارد مندرج در ستون توضیحات جدول اطلاعاتیه عرضه	۰٪	۰.۲۵٪	سفید	۱۴۰۳	۱۴۰۳/۰۴/۰۹

خبر

گاز ایران

به چین می‌رسد؟

قرارداد صادرات گاز به پاکستان با نام خط لوله IP در قالب خط لوله صلح بین شرکت ملی صادرات گاز ایران و شرکت ISGS پاکستان در تاریخ ۵ ژوئن ۲۰۰۹ (۱۵ خرداد ۸۸) به مدت ۲۵ سال منعقد شده بود و تاریخ آغاز تحویل گاز طبیعی به پاکستان ۳۱ دسامبر ۲۰۱۴ و میزان حجم گاز طبیعی صادراتی هشت میلیارد مترمکعب در سال تعیین شده بود. با وجودی که در ۲۱ اسفند ۱۳۹۱ در چابهار و نقطه صفر مرزی کلنگ آغاز و عملیات ساخت خط لوله صادرات گاز ایران به پاکستان بر زمین زده شد و ایران طبق قرارداد بیش از هزارو صد کیلومتر خط لوله ۵۶ اینچ را از عسلویه تا ایرانشهر احداث و عملیاتی کرد؛ اما این پروژه در خاک پاکستان نیمه‌کاره رها شد تا اینکه اسلام‌آباد اسمال پس از ۱۰ سال وقفه، خبر آغاز عملیات را اعلام کرد و اکنون بنا دارد ساخت خط لوله انتقال گاز طبیعی از ایران را آغاز کند؛ اقدامی که به گفته مقامات پاکستان برای تأمین نیازهای انرژی این کشور ضروری است؛ به‌طوری‌که اکنون سهم واردات گاز به سه ۲۹ درصد از کل عرضه گاز طبیعی مایع (شامل تولید و واردات منهای گازی که صادر یا ذخیره می‌شود) رسیده است.

به گزارش ایلنا در هر حال اکنون کمیته انرژی کابینه پاکستان ساخت ۸۰ کیلومتر باقی‌مانده از خط لوله ۸۰۰ کیلومتری از مرز ایران تا شهر بندری گوادر پاکستان را با استفاده از بودجه دولتی تصویب کرده است. هدایت‌الله خادمی، کارشناس انرژی، در گفت‌وگو با ایلنا در ارزیابی اجرائی‌شدن خط لوله صادرات گاز به پاکستان گفت: موضوع قرارداد تهران و اسلام‌آباد برای صادرات گاز مربوط به حدود ۱۵ سال پیش است. آن زمان پس از به امضا رسیدن این قرارداد ایران خط لوله انتقال گاز از عسلویه تا مرز این کشور را اجرا کرد و بنا بود که این گاز در نهایت تا هند نیز انتقال پیدا کند؛ اما مباحثی به وجود آمد که گفته شد پاکستان اعتبار لازم را ندارد یا تحت تأثیر تحریم آمریکا پروژه را معلق نگه داشت. از نظر حقوقی و قانونی با توجه به بند قراردادی take or pay ما می‌توانستیم علیه این کشور اقامه دعوی کنیم؛ یعنی پاکستان یا باید این گاز را دریافت می‌کرد یا اینکه در صورت دریافت نکردن، به همان میزان پول یا خسارت را پرداخت می‌کرد.

او افزود: ما به وظایف‌مان عمل کردیم و از همان ابتدا و اکنون آماده ارسال گاز به این کشور بوده و هستیم. اگر پاکستان برای تحویل گاز مدنظر زیرساخت لازم را نداشت، ما می‌توانستیم با استناد به بند یادشده پول و خسارت را دریافت کنیم و اگر از همان ابتدا موضوع را جدی‌تر پیگیری می‌کردیم، پاکستان همان زمان درباره آماده‌سازی زیرساخت و دریافت گاز اقدام می‌کرد و کار حتماً به سمت هندوستان هم می‌رفت و به‌این‌ترتیب پاکستان با توجه به عبور خط لوله سال‌ها به ایران وابسته می‌شد و امکان تحریم هم وجود نداشت. این کارشناس حوزه انرژی گفت: پروژه دیگری که پاکستان به دستور کار دارد، این است که اکنون به پیششهاد آمریکا قرار است از ترکمنستان و با عبور از مسیر افغانستان به پاکستان تا هند پروژه تاپی را اجرا کند و در واقع آمریکا به دنبال مسیری برای دوزدن و گرفتن فرصت از ایران است؛ هرچند این پروژه با وجود طالبان در شرایط اماوگر و ابهام قرار دارد.

او با بیان اینکه اجرای پروژه خط لوله ایران-پاکستان به نفع هر دو کشور و امنیت منطقه است، تأیید کرد: اگر این خط اجرا شود، به کشورهای دیگر ازجمله چین هم امکان ارسال گاز را داریم؛ زیرا اکنون چین به گاز نیاز زیادی دارد؛ زیرا چند هزار کیلومتر خط لوله با هزینه کشور خودش از ترکمنستان کشیده تا نیاز خود را برطرف کند، ما نیز با اجرای خط لوله در کشور پاکستان از همین ابتدا باید به فکر رابزنی و مذاکره با چین برای ارسال گاز به این بازار بزرگ باشیم؛ زیرا زیرساختی که امنیت اقتصادی ایجاد کند و یک کشور را به ما وابسته کند، تحریم‌ناپذیر است.

این عضو پیشین کمیسیون انرژی مجلس یادآور شد: ما باید این موضوع را نیز در نظر داشته باشیم که با وجودی که ما فاصله بسیار کمی با روسیه، دومین دارنده ذخایر گاز جهان هستیم؛ اما به لحاظ بازار فاصله زیادی با این کشور داریم. روسیه قبل از جنگ با اوکراین ۲۰ درصد بازار جهان را در اختیار داشت؛ اما کمتر از یک درصد بازار متعلق به ایران است.